

เพกา

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Oroxylum indicum* (L.) Kurz

ชื่อพื้นเมือง ลิ่นฟ้า (นครราชสีมา, เลย); กาโต้โต้ง (กะเหรี่ยง – กาญจนบุรี); ดอกกะ, ดอกกะ, ดุแก (กะเหรี่ยง – แม่ฮ่องสอน); เบโก (มลายู – นราธิวาส); เพกา (ภาคกลาง); มะลิดไม้, มะลื่นไม้, ลิดไม้ (ภาคเหนือ); หมากลั่นก้าง, หมากลั่นช้าง (เงี้ยว – ภาคเหนือ)

ชื่อวงศ์ BIGNONIACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น เพกาเป็นไม้ต้นขนาดกลาง ผลัดใบ สูงถึง 10 เมตร เปลือกต้นสีเทาอมขาว เปลือกเรียบ หรือแตกเป็นร่องตื้น เรือนยอดเล็ก แตกกิ่งก้านน้อย

ใบ ใบเป็นใบประกอบแบบขนนกสามชั้น ขนาดใหญ่ เรียงตรงข้าม มีใบย่อยจำนวนมาก

ดอก ดอกออกเป็นช่อใหญ่ สีม่วงหรือม่วงอมแดง ก้านช่อดอกยาว ตั้งตรงที่ยอดและปลายกิ่ง ออกดอกเดือนพฤษภาคม – กรกฎาคม

ผล ผลเป็นฝักแบนยาวคล้ายดาบ ฝักใหญ่ห้อยอยู่เหนือเรือนยอด เปลือกหนา เมื่อแก่แตกออกเป็นสองซีก เมล็ดแบน สีขาว มีปีกบางกว้าง ล้อมรอบ ออกผลเดือนสิงหาคม – ธันวาคม

แหล่งที่พบ ป่าดงสภาพ

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดจัด ขึ้นได้ดีในดินร่วนซุย ระบายน้ำดี

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ตลอดปี

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ใบอ่อน ยอดอ่อน ดอก ฝักอ่อน รับประทานสด หรือเผาไฟ ขูดผิวที่ไฟไหม้ออก รับประทานกับน้ำพริก ลาบ ก้อย ยำ หรือหั่นเป็นชิ้นเล็กนำไปแกง ผัด หรือยำก็ได้

รส ยอดอ่อน ดอก รสขมอมหวาน ส่วนฝัก มีรสเผ็ดร้อนเล็กน้อย

การขยายพันธุ์ เพาะเมล็ด ตัดชำราก